

чувствува, че тази въображаемата е неговата любима и къмъ другата—живата е напълно равнодушенъ, зато-ва най приятелски я моли да си отиде. Той се мъчи да обикне друга една млада работничка, която уважа-ва и която го обича, но сърдцето му е мъртво. Него-вото творчество, родено отъ плътта, рухва, щомъ та-зи плътъ изгубва приликата си съ идеала, тъй като идеала безъ веществена основа се пръсва като сапу-ненъ мехуръ. Пола е парализиранъ. Той се мъчи на-ново да твори,—напраздно! Вече всичко му е все едно. Въ такова настроение той тръгва на далеченъ пътъ, тамъ изъ островитѣ на Великия океанъ, между дивитѣ хора да почерпи вдъхновение. Напраздно! Той съз-нава, че у него е настанало едно претъпяване, че той е само единъ живъ трупъ безъ никаква надежда за по-високъ устремъ и се хвърля въ океана.

По единъ несъзнателенъ пътъ артистътъ търси вдъхновителка. Понеже търсенето става несъзнателно, той попада въ единъ водовъртежъ—вихъра на живо-та—и вмѣсто една, натрапватъ му се много вдъхно-вителки. Така се обяснява разгулния животъ на артистѣ. Оттамъ пъкъ онова неуважение къмъ личностъ-та имъ отъ почетенитѣ съ строги нрави и традиции хо-ра, даже и тогава, когато цѣнятъ тѣхнитѣ произведения.

Разгулно живѣятъ и хора неартисти, но тѣхнитѣ пороци като че ли, не интересуватъ обществото. То е строго къмъ артиста, когото неговиятъ инстинктъ поста-вя по високо и желае да го види съвършенъ, като олицетворение на произведенията му.

Донѣкжде и обществото е право. Нека артиститѣ запомнятъ, че разгулния животъ вмѣсто вдъхновение, докарва гибелъ на изкуството имъ. За примѣръ може да ни послужи голѣмия английски актьоръ Кинъ. Всички ония млади момичета, които започватъ своята артистична кариера отъ жажда за разгуленъ животъ, като мислятъ, че той ще ги направи артистки. горчи-во се маматъ. Като представатъ да сж добри жени, тѣ никога нѣма да станятъ и добри артистки, щомъ